

87
21. maí

Ef sildarmatsstjóri telur ástæðu til, vegna útlitsbreytinga á sildinni, skal merkja umpakkaða sild með orðinu: UMPÖKKUÐ, REPACKED, eða með orðum á öðrum tungumálum sömu merkingar.

Lágmarksþyngd þessarar tegundar skal vera 113 kg í ¼ tunnu, þó má lágmarksþyngd ½ tunnu, sem seld er til Norðurlanda, vera 100 kg, en leyfilegt er, sé þess óskað og matsmaður álitur það óhætt, að hafa meira innihald, skal þá merkt eins og við á og geta þess í matsvottorði.

2. gr.

11. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

Til að standast kostnað við matið, skal sildarsaltandi greiða til Sildarmats ríkisins tímakaup matsmanna fyrir þann tíma, sem þeir vinna við mat, eftirlit og annað í þágu sildarsaltanda. Greiða skal matsmönnum sama kaupa og eftir sömu reglum og greitt er fiskmatsmönnum.

Til að standast kostnað við matið að öðru leyti, svo sem ferðakostnað matsmanna o. fl., skal sildarsaltandi greiða, auk tímakaups matsmanna, matsgjald kr. 0.50 af hverri útflutningsmetinni tunnu. Það gjald skal innheimt af lögreglustjóra ásamt útflutningsgjaldi.

Reglugerðarbreyting þessi er gerð samkvæmt lögum nr. 53 11. júní 1938, um mat á matjessild og skozkverkaðri sild, sbr. lög frá 23. apríl 1957, um breyting á þeim lögum, og öðlast gildi þegar í stað.

Sjávarútvegsmálaráðuneytið, 21. maí 1957.

Lúðvík Jósepson.

Þorv. K. Þorsteinsson.

88
25. maí

AUGLÝSING

um breytingu á gjaldskrá fyrir Rafveitu Ísafjarðar, nr. 113 29. júní 1951.

1. gr.

Stafliðir A, B og C orðist svo:

A. Lýsing.

Þar, sem orkan er aðallega notuð til lýsingar, skal hún seld um kwst.mæli á kr. 2.10 hvert kwst.

B. Rafmagn til almennrar heimilisnotkunar.

Um kwst.mæla, annan til ljósa en hinn til heimilisvéla, suðu og hitunar. Um ljósamælinn kr. 2.10, en hinn mælinn kr. 0.55 hver kwst.

C. Vélar.

Þar, sem orkan er seld til vélareksturs, skal hún seld:

1. Um kwst.mæli á kr. 1.25 hver kwst. til smáiðnaðar.
2. Ef um mikla orkunotkun er að ræða, svo sem til frystihúsa, skal orkan seld á kr. 0.45 hver kwst., enda hafi rafveitan rétt til að rjúfa strauminn, þegar álag rafveitunnar er of mikið að dómi rafveitustjóra.

2. gr.

Í stað kr. 0.20 í D-lið gjaldskrárinnar komi: kr. 0.25.

88

25. maí

3. gr.

Í stað kr. 0.50 í F-lið komi: kr. 0.60.

4. gr.

Stafliður H. orðist svo:

H. Heimtaugargjald.

Af hverri húsveitu, sem tengd er við rafveituna skal greiða heimtaugargjald. Skal það vera sem hér segir:

1. Grunnjald fyrir hverja loftlínuheimtaug kr. 400.00.

2. Fyrir jarðlínuheimtaug kr. 800.00.

Auk þessa grunnjalds skal greiða kr. 4.00 af hverju þúsundi króna af brunabótamati húsa og annarra mannvirkja. Hálfu þúsundi eða minna í brunabótamati skal sleppa í útreikningi þessum, en ella hækka upp í heilt þúsund.

Ef brunabótamat á húsi er gamalt, getur rafveitustjóri eða rafveitustjórn samræmt það nýju mati og miðað heimtaugargjaldið við það. Láti húseigandi meta húsið á ný, skal þó heimtaugargjaldið miðast við það mat.

Húseigandi greiði grunnjald heimtaugar um leið og uppsetningu heimtaugar er lokið. Hinn hluti heimtaugargjaldsins fellur í gjalddaga þegar brunabótamat hússins hefur verið framkvæmt.

Sá lengd jarðlínuheimtaugar meira en 15 metrar og loftlínuheimtaugar meira en 40 metrar og/eða gildleiki vira meira en 3×70 mm², skal húseigandi greiða að fullu kostnað af því, sem fram yfir er.

Ef lagðar eru fleiri en ein taug að sama húsi, skal greiða allan kostnað við síðari heimtaug eftir reikningi.

Hámark heimtaugargjalds fari þó ekki fram yfir kr. 5000.00 að viðbættu grunnjaldi.

Gjaldskrárbreyting þessi staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 20. júní 1923 og raforkulögum nr. 12 2. apríl 1946, til þess að öðlast gildi þegar í stað, og birtist til eftirbreytni öllum, sem hlut eiga að máli.

Atvinnumálaráðuneytið, 25. maí 1957.

Hermann Jónasson.

Þorv. K. Þorsteinsson.

AUGLÝSING**um framlengingu ökukennararéttinda.**

89

20. maí

Með skírskotun til þess að lög og reglugerðir um umferða- og bifreiðamál hafa verið í endurskoðun og nýtt umferðarlagafrumvarp hefur verið lagt fyrir Alþingi, framlengjast hér með til 31. marz 1958, löggildingar manna til ökukennslu samkvæmt 1. mgr. og 3. mgr. 21. gr. bifreiðalaga og reglugerð nr. 178 13. des. 1948, um kennslu og próf fyrir bifreiðarstjóra, og reglugerð nr. 58 27. marz 1953, um breytingu á þeirri reglugerð, sbr. augl. nr. 45 11. marz 1955 og nr. 31 12. marz 1956.

Í dómsmálaráðuneytinu, 20. maí 1957.

Hermann Jónasson.

Baldur Möller.